

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/90/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113231523
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6113231523.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa: Intrum Justitia Slovakia, spol. s r.o., so sídlom 821 08 Bratislava, Karadžičova 8, IČO: 35 831 154, zastúpený splnomocneným advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom 810 00 Bratislava, Karadžičova 8, proti odporcom: v 1. rade: P. G., narodená XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Q. K., I. XXX/X, v 2. rade: P. Q., narodený XX.XX.XXXX, bytom XXX XX B. B., F. X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov v 1. a v 2. rade: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, občianske združenie, so sídlom 811 02 Bratislava, Šafárikovo námestie 7, zastúpené splnomocneným advokátom JUDr. Patrikom Podhorským, so sídlom 811 01 Bratislava, Zámocká 36, o zaplatenie sumy 7 532,13 eur s príslušenstvom, o odvolaní odporkyne v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica číslo konania 16C/101/2014-84 zo dňa 20.08.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcom v 1. a v 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi istinu 7 532,13 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 429,83 eur od 15.03.2013 do zaplatenia a nahradiť trovy konania v sume 451,50 eur, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalším výrokom rozsudku súd uložil odporcom v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 588,36 eur na účet splnomocneného právneho zástupcu navrhovateľa v stanovenej lehote. Súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že dňa 18.12.2006 (správne mal byť uvedený dátum 26.02.2008) právny predchodca navrhovateľa Q. Q. a.s. a odporcovia uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej bol odporcovi 1/a 2/ poskytnutý úver s rámcom 150 000 Sk, odporcovia 1/ a 2/ úver čerpali a dostali sa do omeškania so splatením sumy 7 532,13 eur. Nakoľko odporcovia 1/ a 2/ na výzvu na splatenie nereagovali, právny predchodca navrhovateľa vypovedal zmluvu ku dňu lehoty splatnosti 14. 3. 2013. Súd následne v stručnosti v odôvodnení rozsudku potom zhrnul, že nakoľko v konaní odporcovia v 1. a 2. rade nespochybňovali výšku dlhu, ani nebol odporcami predložený žiaden dôkaz o dodatočnom splatení časti istiny 1394,30 eur a zmluvných úrokov 1054,37 eur spolu s poplatkom za spracovanie úveru 47,93 eur, takisto na výzvu navrhovateľa nereagovali, súd preto nároku navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel. O povinnosti odporcov nahradiť trovy konania navrhovateľovi, ako procesne úspešnému účastníkovi konania, súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 O.s.p..

Proti rozsudku okresného súdu podala odporkyňa v 1. rade v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Upozornila predovšetkým na nezrovnalosti v dátume uzatvorenia zmluvy o úvere so Q. Q., ktorý je v odôvodnení rozsudku mylne uvedený dňa 18. 12. 2006. Uviedla, že nepopiera, že pod hrozbou fyzického násillia zo strany odporcu 2/ podpísala zmluvu so Q. Q., ale dňa 26. 2. 2008, podľa ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 150 000 Sk. Záväzok vyplývajúci z tejto zmluvy sa snažila plniť aj napriek tomu, že už v tom čase mala iba brigádnicke zamestnanie a príjem z rodičovského príspevku. V tom čase žili s odporcom 2/ spolu, avšak z jeho strany dochádzalo k neustálemu narušovaniu vzájomných dohôd, ktoré sa týkali hospodárenia s financiami. Bez jej vedomia a súhlasu čerpal rôzne úvery, ktoré

nesplácal ani na základe upozornenia veriteľov. Keď mu už dlhy prerástli cez hlavu, túto situáciu riešil tým, že ju donútil vziať si úver na uhradenie svojich dlhov voči rôznym subjektom. Z vedeného dôvodu odporkyňa 1/ argumentuje, že by odporca 2/ sa mal podieľať na splatení predmetného úveru približne 78% -tami. Odporkyňa 1/ taktiež namietala výšku uplatneného nároku v predmetnom konaní, keď uviedla, že navrhovateľ prevzal od právneho predchodcu pohľadávku vo výške 6246,16 eur dňa 28. 3. 2013. Nárok, ktorý si navrhovateľ uplatnil vo výške 7532,13 eur ako istinu podľa názoru odporkyne 1/ navrhovateľ nijako nepreukázal. Napriek tomu bez ďalšieho dokazovania súd určil, že túto sumu sú povinní spolu s odporcom 2/ spoločne a nerozdielne navrhovateľovi uhradiť. Odporkyňa 1/ zdôraznila, že skutočnosť, že uplatňovaná výška istiny nie je navrhovateľom zdôvodnená, namietala aj vo svojom vyjadrení k návrhu na vydanie platobného rozkazu a na svojej námietke trvá. Špecifikácia odovzdanej pohľadávky podľa jej názoru je nejasná a vôbec nie jednoznačná, jednotlivé sumy nesúhlasia s konečnou sumou uvádzanou v návrhu, ktorá bola súdom bezvýhradne akceptovaná bez jej bližšej špecifikácie a zdôvodnenia. Navrhovateľka 1/ taktiež namietala uplatnenie trov právneho zastúpenia navrhovateľa, pretože sa domnieva, že advokát v tomto spore je zrejme zamestnancom navrhovateľa, pretože má sídlo na tej istej adrese a používa aj emailovú adresu uvedenej firmy. Advokátske zastúpenie v tomto prípade preto nemá opodstatnenie a trovy právneho zastúpenia advokátom nepredstavujú účelne vynaložené náklady na uplatnenie práva navrhovateľa. Odporkyňa 1/ poukázala na znenie ustanovenia § 511 ods. 2 O.s.p., z ktorého si vyvodila, že rozhodnutím súdu je možné dlh dlžníkov určiť v inom pomere ako solidárne. Vzhľadom na to, že odporca 2/ nie je ochotný splácať dlh a tvári sa, že celý úver je iba záležitosť odporkyne 1/, žiada odporkyňa 1/, aby súd určil povinnosť uhradiť preukázanú výšku dlhu pomernými časťami s prihliadnutím na to, koľko finančných prostriedkov z úveru bolo použitých na úhradu potrieb odporcu 2/, ako aj s prihliadnutím na výšku splatenej sumy úveru odporkyňou 1/. Považuje preto za spravodlivé, aby na splatenie zvyšnej časti dlhu sa vo vyššej miere podieľal odporca 2/ a to sumou zodpovedajúcou 78 % z celkového dlhu. Zostávajúcu časť vo výške 22 % dlhu je ochotná uhradiť. Odporkyňa 1/ namietala, že súd nepostupoval v súlade s ustanovením § 118 ods. 1 O.s.p., pretože právne významné skutkové tvrdenia - najmä tvrdenia o výške dlhu - zostali sporné naďalej a súd sa nimi nijako nezaoberal. Odporkyňa 1/ naďalej trvala na tom, že omeškanie splatenia dlhu po vyhlásení jeho mimoriadnej splatnosti nespôsobila, pričom vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu jej nebolo ani oznámené. Odporca 2/ na rozdiel od nej o tejto situácii bol informovaný a svojou pasivitou spôsobil, že sú v omeškaní s úhradou mimoriadne splatnej pohľadávky. V závere odvolania odporkyňa 1/ uviedla, že v marci 2011 oznámila odporcovi 2/, že nie je schopná splácať úver, pričom sľúbil, že splátky prevezme na seba. Odporca 2/ mal vedomosť o tom, že odporkyňa 1/ bola viac ako 1 rok nezamestnaná a nemala žiadny príjem zo zárobkovej činnosti. Na základe uvedených argumentov potom odporkyňa 1/ navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na doplnenie dokazovania a nové rozhodnutie. Alternatívne navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu a uložil povinnosť odporcovi 1/ vrátiť 22 % z dlžnej sumy a odporcovi 2/ povinnosť vrátiť 78 % dlžnej sumy spolu s úrokom z omeškania. V závere odvolania súčasne požiadala odporkyňa 1/ o oslobodenie od súdneho poplatku z podania odvolania. V neskoršom doplnení odvolania odporkyňa 1/ uviedla, že na pojednávanie dňa 20.8.2014 sa dostavila s trojminútovým meškaním, čo sa snažila sudcovi vysvetliť a ospravedlniť sa. Konajúci sudca neprejavil záujem o jej vysvetlenie a oznámil jej, že vec je skončená, čím jej vlastne zabránil vyjadriť sa k veci na súde 1. stupňa.

Navrhovateľ, ani odporca 2/ sa k odvolaniu odporkyne 1/ nevyjadrovali.

V priebehu odvolacieho konania vstúpilo do konania podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 31. 12. 2014 občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom 811 02 Bratislava, Šafárikovo námestie 7, zastúpené splnomocneným advokátom JUDr. Patrikom Podhorským, so sídlom 811 01 Bratislava, Zámocká 36, ako v poradí 1. vedľajší účastník na strane odporcov v 1. a 2. rade a taktiež Združenie spotrebiteľov Slovenska, so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Janka Kráľa 7, zastúpené splnomocneným zástupcom Mgr. Henrichom Schindlerom, so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Janka Kráľa 7, ako v poradí 2. vedľajší účastník na strane odporcov v 1. a 2. rade. Odvolací súd prípisom zo dňa 02.03.2015 vyzval obe tieto občianske združenia na preukázanie skutočností vyplývajúcich zo znenia ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 31. 12. 2014, na základe ktorých by bola osvedčená legitimita vstupu týchto subjektov do konania ako vedľajších účastníkov podľa ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p., teda na predloženie stanov občianskeho združenia potvrdených Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, respektíve potvrdenia o registrácii občianskeho združenia a potvrdenia Štatistického úradu Slovenskej republiky o pridelení identifikačného čísla preukazujúceho právnu subjektivitu, predmet činnosti, ako aj spôsob konania za občianske

združenie. V oboch týchto výzvach boli tieto subjekty upozornené, že pokiaľ tieto skutočnosti súdu nepreukážu, nemôže súd s nimi ďalej konať. Na výzvu súdu predložil všetky nevyhnutné doklady preukazujúce legitimitu vstupu do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcov v zmysle ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 31. 12. 2014 len občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom 811 02 Bratislava, Šafárikovo námestie 7, zastúpené splnomocneným advokátom JUDr. Patrikom Podhorským, so sídlom 811 01 Bratislava, Zámocká 36. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd v odvolacom konaní koná ako s vedľajším účastníkom na strane odporcov výlučne len s týmto občianskym združením, nakoľko Združenie spotrebiteľov Slovenska, so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Janka Kráľa 7, zastúpené splnomocneným zástupcom Mgr. Henrichom Schindlerom, so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Janka Kráľa 7, na výzvu súdu žiadnym spôsobom nereagovalo a legitimitu svojho vstupu do konania nepreukázalo. Odvolací súd navyše ako dôvod poznamenáva, že po upovedomení účastníkov konania o vstupe vedľajších účastníkov do konania sa vyjadrili odporkyňa 1/, ako aj odporca 2/, že súhlasia so vstupom do konania ako vedľajšieho účastníka na ich strane len s vedľajším účastníkom 1/ - VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, občianske združenie, so sídlom 811 02 Bratislava, Šafárikovo námestie 7, zastúpené splnomocneným advokátom JUDr. Patrikom Podhorským, so sídlom 811 01 Bratislava, Zámocká 36 a odporca 2/ dňa 20. 3. 2015 výslovne uviedol, že nesúhlasí so vstupom v poradí druhého, ďalšieho vedľajšieho účastníka na strane odporcov a namieta vstup tohto vedľajšieho účastníka do konania. Nakoľko však subjekt Združenie spotrebiteľov Slovenska, so sídlom 97401 Banská Bystrica, Janka Kráľa 7, nereagovalo na výzvu odvolacieho súdu na predloženie dokladov preukazujúcich legitimitu jeho vstupu do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcov, v odvolacom konaní sa s ním ani nekonalo a nebolo preto potrebné osobitne rozhodovať o námietke vstupu tohto subjektu do konania ako v poradí druhom vedľajšom účastníkovi.

Ako vedľajší účastník na strane odporkyne 1/ a odporcu 2/ v súlade s ustanovením § 93 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 31. 12. 2014 tak vystupuje naďalej len VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, občianske združenie, so sídlom 811 02 Bratislava, Šafárikovo námestie 7, zastúpené splnomocneným advokátom JUDr. Patrikom Podhorským, so sídlom 811 01 Bratislava, Zámocká 36.

Vedľajší účastník zaslal vyjadrenie k odvolaniu odporkyne v 1. rade, v ktorom poukazoval predovšetkým na spotrebiteľský charakter posudzovanej zmluvy o úvere a to s poukazom ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami § 2 písm. b) zákona č. 238/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Niet preto sporu o tom, že v danom prípade ide o spotrebiteľský vzťah. Vedľajší účastník ďalej namietal, že zo žiadneho predloženého dôkazu nevyplýva, kedy a ako odporcovia úver reálne čerpali, ktoré splátky a kedy odporcovia splatili a v akej výške, v dôsledku čoho nebolo možné posúdiť, či sa dostali do omeškania a kedy. Taktiež nebolo preukázané, kedy a ako právny predchodca navrhovateľa (banka) vyzvala odporcov na zaplatenie zvyšného dlhu kvôli omeškaniu so splátkami, nebolo preukázané ani splnenie podmienok postúpenia pohľadávky zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Vedľajší účastník na strane odporcov tak predovšetkým namieta aktívnu legitimitu navrhovateľa v danom konaní, pretože nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle predmetnej osobitnej právnej normy. Súd sa tak mal v prvom rade zaoberať otázkou, či zistený skutkový stav opodstatňuje záver, že postúpenie je platné a účinné. Na platné postúpenie pohľadávky v zmysle zákona o bankách je nevyhnutné preukázať písomnú výzvu banky dlžníkom a súčasne omeškanie so splatením pohľadávky klientov viac ako 90 dní. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postúpiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a aj napriek tomu zostal v omeškani so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácii postupníka. Uvedenú skutočnosť navrhovateľ nepreukázal. Za týchto okolností potom navrhovateľ nemá žiadny hmotnoprávny vzťah k odporcom a jeho vystupovanie v tomto konaní je v rozpore so zákonom a základnými zásadami občianskeho súdneho procesu. Vedľajší účastník poukázal a citoval z viacerých rozhodnutí súdov v obdobnej skutkovo a právnej otázke. Taktiež vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pohľadávky, ktorú vykonal navrhovateľ, vedľajší účastník považuje za nekalú obchodnú prax zo strany navrhovateľa, ktorý nie je držiteľom bankového povolenia v zmysle zákona o bankách, čo v konečnom dôsledku znamená, že navrhovateľ nemôže spravovať takzvaný živý

úver, teda ani vyhlasať mimoriadnu splatnosť takéhoto úveru. Vo vyjadrení k odvolaniu odporkyne 1/ vedľajší účastník taktiež poukázal na porušenie spotrebiteľského práva, pretože má za to, že v danom prípade navrhovateľ, respektíve jeho právny predchodca, úver zosplatnil v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a preto je tento úkon neplatným. Návrh by tak bol v časti zosplatnených splátok podaný predčasne. Vedľajší účastník preto vzhľadom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a návrh v celom rozsahu zamietol a súčasne si uplatnil a vyčíslil aj trovy odvolacieho konania.

V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. napadnutý rozsudok podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Návrhom datovaným dňa 14.10.2013 sa navrhovateľ domáhal voči odporcom v 1. a 2. rade nároku na zaplatenie istiny 7 532,13 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6 429,83 eur od 15.03.2013 do zaplatenia a to spoločne a nerozdielne, ktorý nárok mu mal vzniknúť na základe uzatvorenej Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 26.02.2008 medzi Q. Q., a.s. B., ako veriteľom a odporcami, ako dlžníkmi, v zmysle ktorej mal byť odporcom poskytnutý spotrebný bezúčelový úver vo výške 150 000 Sk za dohodnutých zmluvných podmienok.

Okresný súd vykonal dokazovanie vo veci najmä oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, s písomnými vyjadreniami účastníkov konania a vypočutím odporcu 2/ a následne na podklade takto zisteného skutkového stavu zaujal právne stanovisko obsiahnuté v rozsudku, ktorým súd meritórne rozhodol. Odvolací súd po oboznámení sa s dôvodmi odvolania, s písomnými podaniami obsiahnutými v spise, ako aj na základe listinných dôkazov predložených v konaní, nepovažuje skutkový stav, na základe ktorého zaujal stanovisko prvostupňový súd za dostatočne, úplne a jednoznačne preukázaný. Okrem konštatovania neúplného zistenia skutkového stavu veci odvolací súd považuje aj odôvodnenie rozsudku okresného súdu za nedostatočne presvedčivo zdôvodnené, čím sa stalo nepreskúmateľné.

Odvolací súd vychádzajúc z odvolacích argumentov odporkyne 1/ predovšetkým konštatuje dôvodnosť jej námietok voči vecnej a právnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a to pokiaľ odporkyňa namietala, že súd sa nedostatočne vysporiadal s dôvodnosťou a právnym základom uplatneného nároku voči odporkyňi 1/ a odporcovi 2/. Oprávnená je námietka odporkyne, že konštatovanie súdu v odôvodnení rozsudku, že odporcovia v konaní nespochybovali výšku dlhu, nezodpovedá obsahu spisu. Z obsahu spisu je zrejmé, že odporkyňa 2/ po doručení návrhu navrhovateľa písomne dňa 25.07.2014 (č.l. 36-38 spisu) namietala práve výšku uplatneného nároku, ktorú označila za nepreukázanú, nezohľadňujúcu čiastočné splatenia dlhu. Súd sa námietkami odporkyne vznesenými v predmetnom vyjadrení žiadnym spôsobom nezaoberal, s ich dôvodnosťou a opodstatnenosťou sa nevysporiadal, v odôvodnení rozsudku ich ani neuviedol, naopak, v rozpore s obsahom spisu v rozsudku konštatoval, že odporcovia výšku dlhu nenamietali a nespochybovali. Odvolací súd pritom podotýka, že odporkyňa 1/ sa pojednávania pred súdom nezúčastnila, avšak súd bol povinný zohľadniť všetky dovtedy podané písomné stanoviská účastníkov konania a teda sa aj vysporiadať s argumentáciou a obranou odporkyne vznesenej voči výške uplatneného nároku navrhovateľom. Skutočnosť, že sa súd nezaoberal námietkami odporkyne voči nároku uplatnenému voči odporcom v konaní, je zásadná z hľadiska konštatovania nedostatočnej presvedčivosti, určitosti a zrozumiteľnosti rozsudku pri skúmaní jeho vecnej správnosti a je potom aj zásadným dôvodom pre nutnosť zrušiť odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu.

Okrem uvedeného dôvodu existujú aj ďalšie okolnosti, ktoré súd v konaní nezohľadnil, pričom ich pri posudzovaní dôvodnosti a zákonnosti uplatneného nároku navrhovateľa zohľadniť mal, a to aj bez osobitnej obrany a námietok odporcov. Súd totiž neskúmal zákonnosť uplatneného nároku navrhovateľa z hľadiska spotrebiteľského práva a neskúmal súladnosť zmluvy o úvere a dojednaných podmienok v nej s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva. Žiaden z účastníkov konania nespochybnil, že základný právny rámec, od ktorého sa uplatnený nárok odvíja - uzavretú zmluvu o úvere, je nutné posúdiť ako spotrebiteľský vzťah a tým nebolo v konaní spochybnené ani podriadenie sa tohto zmluvného vzťahu pod režim upravený ustanoveniami § 52 a násl. Občianskeho zákonníka a ustanoveniami aj osobitnej právnej normy zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu podpísania zmluvy. V právnom poriadku Slovenskej republiky je úverová

zmluva upravená v Obchodnom zákonníku, (ako absolútny obchodnoprávny vzťah podľa § 261 ods. 6 písm. d/ ObZ), ktorý možno aplikovať bez ohľadu na to, či je úver poskytovaný spotrebiteľovi alebo podnikateľskému subjektu. Zákon o spotrebiteľskom úvere č. 258/2001 Z.z. upravuje úverovú zmluvu v prípade, keď je úver poskytovaný spotrebiteľovi mimo jeho podnikateľskej činnosti alebo povolania. Vzťah medzi zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a Obchodným zákonníkom má povahu vzťahu všeobecného právneho predpisu (lex generalis) a osobitného právneho predpisu (lex specialis). Okrem tejto osobitnej právnej normy spotrebiteľských úverov významnú ochranu práv spotrebiteľa obsahujú aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, upravujúceho spotrebiteľské zmluvy. Odvolací súd konštatuje, že Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.02.2008 aj napriek tomu, že sa spravuje režimom Obchodného zákonníka, má nesporne povahu spotrebiteľskej zmluvy a je nutné na ňu aplikovať ustanovenia občianskoprávnej úpravy smerujúce k ochrane práv spotrebiteľa. Z predloženej zmluvy o spotrebnom úvere súd mal možnosť zistiť, že sa v predmetnej veci jedná o spotrebiteľský úver, pretože sú naplnené zákonné znaky spotrebiteľského úveru vyplývajúce z ustanovenia § 1 § 2 a § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy o spotrebnom úvere. Význam inštitútu spotrebiteľskej zmluvy a legislatívne osobitne upravených práv a povinností vo vzťahoch, v ktorých ako zmluvná strana vystupuje spotrebiteľ, spočíva vo zvýšenej miere zabezpečenia ochrany práv spotrebiteľa, ako spravidla slabšej zmluvnej strany. Súd prvého stupňa tak mal povinnosť zamerať pozornosť na skúmanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere z hľadísk a kritérií požiadaviek aj osobitnej právnej normy, ktorou je zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcami v 1. a 2. rade podriadený a skúmať existenciu obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere požadovaných zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy o splátkovom úvere (ďalej Zákon o spotrebiteľských úveroch). Súd však napriek tomu, že mu táto povinnosť vyplýva ex offo, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa kogentných ustanovení § 4 ods. 1 a 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch neskúmal. Okrem všeobecných náležitostí musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať náležitosti uvedené v odseku 2 ustanovenia § 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd poznamenáva, že z obsahu spisu pritom vyplýva, že súd týmto smerom mienil postupovať, pretože práve absencia jednej z obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere (konkrétne zmluva neobsahuje podstatnú náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. k/ zák. č. 258/2001 Z.z.), aj bol dôvod, pre ktorý súd nevydal platobný rozkaz (č.l. 25 spisu), pričom postupoval v súlade s ustanovením § 172 ods. 9 O.s.p.. Následne však súd pri vyhlasovaní rozsudku už týmto zásadným skutočnostiam nevenoval pozornosť a neskúmal, či predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 4 ods. 1 a 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpísania zmluvy o úvere, pričom absencia obligatórných náležitostí môže mať zásadný vplyv na dôvodnosť a zákonnosť uplatneného nároku z nej vyplývajúceho (napr. úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 4 ods. 3 ZoSÚ).

Okrem konštatovaných okolností majúcich za následok nedostatočné skutkové i právne preskúmanie opodstatnenosti a dôvodnosti uplatneného nároku v konaní odvolací súd konštatuje, že sú relevantné aj argumenty a dôvody uvádzané vedľajším účastníkom, síce len v rámci vyjadrenia k odvolaniu odporkyne, avšak nakoľko spochybňujú aktívnu vecnú i procesnú legitímáciu navrhovateľa v konaní, sú takého rázu, ktorými sa súd mal zaoberať aj ex offo. Súd je povinný sa vysporiadať so skutočnosťou, či účastníci, ktorý inicioval konanie, svedčí aktívna hmotnoprávna legitímácia a to vzhľadom na osobitné zákonné kritériá vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktoré vyžadovalo splnenie konkrétnym osobitných podmienok pre účinné postúpenie pohľadávky banky na iné subjekty.

Oboznámiac sa s obsahom spisového materiálu je nutné konštatovať, že okresný súd meritórne rozhodol vo veci na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu veci; taktiež odôvodnenie rozsudku je nepostačujúce, súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s obranou odporkyne, spochybňujúcou výšku nároku, neskúmal obsah zmluvy z hľadiska zákonom požadovaných obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere a neprijateľnosti zmluvných dojednaní obsiahnutých v spotrebiteľskej zmluve a v neposlednom rade sa nevysporiadal s platnosťou postúpenia nároku z pôvodného veriteľa a tým sa nevysporiadal s existenciou a danosťou aktívnej legitímácie navrhovateľa v konaní.

Vzhľadom na všetky uvedené rozpornosti v konaní, nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie rozsudku súdu a nedostatočnosť zisteného skutkového stavu potom odvolací súd napadnutý rozsudok

okresného súdu podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu podľa ustanovenia § 221 ods. 2 O.s.p. na ďalšie konanie.

V závere odvolací súd pre úplnosť uvádza, že nakoľko bolo nevyhnutné zo zásadných dôvodov napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, potom odvolací súd v záujme zachovania dvojinstančnosti konania a v záujme aktuálneho zistenia majetkových a osobných pomerov odporkyne, potom už nerozhodoval o žiadosti odporkyne 1/ o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov podľa ustanovenia § 211 ods. 1 vety poslednej O.s.p. v spojení s ustanovením § 138 ods. 1 O.s.p., o ktorej žiadosti rozhodne súd prvého stupňa. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.